No. 1623 Zaterdag 6 Februari 1915. 32ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag. Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.— Afzonderlijke nummers fl. 0.15. Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50: voor elken regel meer 7½ cts.

DE OORLOG.

De Duitschers hebben herhaaldelijk geweldige krachten samen getrokken om door Yperen te breken. In tegenwoordigheid van Z. M. den Keizer, en verschillende hoofdofficieren, werd nogmaals een poging daartoe gewaagd in een gevecht, dat van 25 tot en met 28 Januari duurde. Maar tevergeefs; de Engelschen bedienen hun batterijen meesterlijk, zij schieten langzaam, maar raak. De Duitschers werden niet slechts belet door te breken, doch zelfs teruggedrongen met achterlating van vele dooden. De Engelschen schoven vooruit.

In het Noorden van Frankrijk hadden de Duitschers meer geluk. Het gaat daar nog altijd om Soissons. De bommen en granaten, kanon— en geweerschoten waren ook daar niet van de lucht. Verschillende verschansingen der Franschen werden vernield en genomen, alsmede de ingang naar de onderaardsche verblijfplaatsen van 2 compagnies. De Franschen verloren 800 man aan dooden, gewonden en gevangenen. Toen de Duitschers echter beproeven wilden op twee plaatsen de Aisne over te trekken, werden zij teruggeslagen, terwijl den volgenden dag, 29 Januari, weer veel van het verloren terrein door de Franschen herwonnen werd.

In den nacht van 28 op 29 Januari werd Duinkerken gebombardeerd door Duitsche vliegers, maar de Franschen brachten een zelfde bezoek aan de legerplaatsen der Duitschers rondom Soissons. Een Duitsche vliegenier werd door de talrijke schoten gedwongen te landen, hij werd gevangen genomen, evenals zijn mede-passagiers : 1 officier en 2 onderofficieren.

Zaterdag 30 Januari konden slechts van tijd tot tijd de kanonnen gebruikt worden.

Over de heele linie viel er veel sneeuw, en was het buitengewoon koud. De Keizer keerde ziek naar Berlijn terug.

Den volgenden dag 31 Januari moesten de Franschen ook wijken in het Argonnerwoud, waarbij ernstige verliezen werden geleden. De aanval der Duitschers nabij Quinchy behoort tot de geweldigste van dezen oorlog. Onverschrokken rukten de Duitschers voorwaarts, recht tegen het zoo goed gemikte artillerievuur der Engelschen in. Zij bereikten de draadversperringen maar toen de den de Engelschen een bajonetuitval en sloegen hen terug.

Men ziet het : op het slagveld blijft het een strijd met afwisselend geluk voor beide partijen.

Alleen staat het nu wel vast, dat het den Duitschers niet gelukken zal langs Yperen verder door te dringen. Die hopelooze strijd, welke reeds zoovele jonge levens heeft gekost, zal daar moeten worden opgegeven.

In het bijzijn van den Keizer schijnt de laatste poging te zijn gewaagd.

We kunnen nu weer wat nieuws verwachten. De Duitsche hoofdofficieren zijn in Charleville bijeengekomen om over de nieuwe plannen te raadplegen, terwijl de Engelsche Veldmaarschalk JOHN FRENCH naar Londen is geweest om te spreken met den Koning en Zijn ministers.

Op zee bedreigt de Duitscher met zijn onderzeeërs de Engelsche handelsvloot. Drie Engelsche schepen werden nabij Havre en drie dicht bij Liverpool getorpedeerd.

De Duitschers hebben durf. Ze kunnen op deze wijze den Engelschman nog veel afbreuk doen.

Een Koninklijke Daad.

Hare Majesteit, de Koningin der Nederlanden, heeft een KERSTGROET gericht tot haar volk. Een groet vol liefde, maar ook vol geloof. Een koninklijke groet van verheven majesteit. Geen heilwensch voor aardsche goederen en geluk, doch het krachtig uitgeproken verlangen, dat geheel het Nederlandsche Volk zich in gebed vereenigen zal met zijne Koningin en bidden voor den vrede. Fier en frank getuigt Hare Majesteit van haar geloof in Christus ; van Hem en van Hem alleen verhoopt Zij den Vrede.

„Krachtig doet de behoefte tot nadenken, tot gebed zich gevoelen ; er wordt veel, er wordt vurig gebeden."

...... nooit schitterde ons het licht dier eeuwige ontfermende liefde helderder tegen dan op dit feest van onzen Heiland ; immers ook om de ellende te dragen, waarvan wij op dit oogenblik getuige zijn, nam Hij onze gestaltenis aan."

„...... op het hart, dat zich voor Hem ontsluit, [straalt] vrede en blijdschap af, zoo vaak Christus' liefde het beschijnt."......

„Het kindeke Jezus heeft ten allen tijde veel vertrouwen gevraagd. Het vraagt dit nog steeds Aan ons de fiere moed Het dit te schenken. Laten wij met de Herders gaan in het gebed naar de kribbe, naar het kruis, met al onze nooden en vragen. Tot ten slotte ons vragen verstomt en ons gebed en geloof overgaan in aanbidding."

WILHELMINA

HISTORISCH DOCUMENT.

Zoo mogen wij den Brief van Z. Eminentie Kardinaal MERCIER wel noemen. Wij meenden onzen geachten Lezers dit hoogst gewichtig stuk niet te mogen onthouden, en plaatsten het onderaan in het eerste en tweede blad. Het is echter te lang om in eens te worden afgedrukt en zal in eenige volgnummers verschijnen. De hooge beteekenis van dit vrijmoedig woord zal een ieder wel aanstonds opvallen, als hij zich slechts een oogenblik wil zetten tot aandachtige lezing. De Duitsche censuur heeft de verspreiding willen voorkomen, maar het Woord Gods kent geen banden en wordt thans overal ter wereld met eerbied aangehoord.

„De Tijd" zegt over het herderlijk schrijven van Z. Em. kardinaal MERCIER; aartsbisschop van Mechelen, o. m. het volgende :

Op waardige en edele wijze leeraart Z. Em. aan zijn diocesanen hun verplichtingen jegens den invaller, die het grootste deel des lands bezet houdt, maar ook de rechten, welke het vaderland op hen blijft behouden. Men mag deze verkondiging van de christelijke leer en de vaderlandsliefde ten overstaan van een machtigen vijand, stoutmoedig noemen, de kardinaal-aartsbisschop oordeelde haar klaarblijkelijk noodig om redenen, waarover hem alleen de beslissing toekomt.

Voor het katholieke België bewaarde de christelijke geschiedenis een groot voorrecht, dat zij in een der moeilijkste tijdperken aan de spits van het burgerlijk bestuur een zóó heldhaftig vorst plaatste als koning Albert, en aan het hoofd van het kerkelijk bestuur een zóó verlicht, verheven, ascetisch en om den adel van zijn karakter onaanvechtbaar man als Z. Em. kardinaal Mercier.

Het Centrum schrijft :

De primaat van België, de Kardinaal-Aartsbisschop van Mechelen, doet zich ook in dezen tijd kennen als een man van buitengewone beteekenis niet alleen, maar ook als een Kerkvoogd, brandend van zielenijver en vol bezorgdheid voor het lot der aan hem toevertrouwde kudde.

Liefde voor de Kerk en liefde voor het Vaderland zijn in hem ten nauwste vereenigd. en het is een schitterend voorbeeld, dat Zijne Eminentie geeft aan de wereld.

Toen de oorlog pas was begonnen, werd de Kardinaal buiten zijn Vaderland geroepen, om deel te nemen aan het conclave ter verkiezing van eenen nieuwen Paus.

Maar toen hij zich te Rome van zijn taak gekweten had, spoedde hij zich weder naar zijn geteisterd vaderland en met hoogen moed en heerlijke toewijding gaf hij zich geheel aan de vervulling van zijn, in dezen tijd vooral, zoo moeilijk ambt.

Gevaar en ontbering deelde en deelt de prelaat met de zijnen.

Hij is een toonbeeld van den trouwen Herder, wakend, troostend, beschermend.

En in het magistrale schrijven thans door hem uitgevaardigd, openbaart hij een kracht en onverschrokkenheid, waarvan de heugenis blijven zal tot in verre tijden.

Zwaar moet het hart van den Kerkvoogd zijn gewond.

Het lijden van gansch zijn diocees, van geheel zijn land, draagt hij mee.

Maar des te dieper indruk zal de fiere zelfbeheersching maken, waarvan dit doorwrochte stuk getuigt, en de kloekheid, waarmee eenerzijds wordt opgekomen voor het Recht, anderzijds herinnerd aan de standvastige lijdzaamheid, in deze dagen te betrachten.

Het is een model van christelijke, van herderlijke vrijmoedigheid, dit schrijven van den Kardinaal, aan wien België reeds zooveel te danken heeft.

Het Huisgezin schrijft :

Had kardinaal Mercier het advies van sommigen hier te lande over het uitvaardigen van zijn herderlijken brief gevraagd, men zou het hem ontraden hebben.

Niet „verstandig" vindt men het optreden van den kardinaal.

Een kerkelijk overheidspersoon moet zich niet met de politiek bemoeien.

Dit is nagalm van een oud liedje, dat vroeger in zekere kringen zeer in trek was.

Maar men verliest uit 't oog, dat kardinaal Mercier Belgisch burger is als ieder ander.

Als zoodanig heeft hij recht van spreken.

En als geestelijk hoofd van de katholieke Belgen, de overgroote meerderheid der bevolking, heeft hij ook recht van spreken, en kan er zelfs voor hem plicht tot spreken zijn.

Wie der buitenstaanders matigt zich aan te beslissen, dat die plicht er niet was ?

Een man als de metropolitaan der Belgische kerkprovincie, kardinaal bovendien, groot godgeleerde en asceet, zal in de stilte van zijn studeeren zijn bidvertrek nauwgezet hebben overwogen, of hij spreken en wat hij spreken moest.

Zelfs de „verstandigen" kunnen gerust zijn, dat de kardinaal niet voorbarig noch lichtvaardig heeft gehandeld, de gevolgen van zijn stap heeft gewikt en gewogen.

En de Duitschers ?

Meent men dat de Duitschers, indien de aartsbisschop van Lemberg zijn onderhoorigen voorhield, dat niet de Russen, al hebben zij Galicië veroverd, maar de keizer van Oostenrijk hun wettige heer is, daartegen zouden protesteeren ?

Of dat zij, indien de Russen straks Posen mochten overweldigen en de aartsbisschop van Gnesen de geloovigen mocht opwekken, den koning van Pruisen als hun landsheer te blijven beschouwen, daartegen zouden opkomen ?

Zij zouden het niet doen, integendeel.

Welnu, men kan voor twee overeenkomstige gevallen niet tweeërlei maatstaf aanleggen.

En in ieder geval kunnen zij, die over de daad van den kardinaal het wijze hoofd schudden, gerust zijn, dat de groote kerkvorst, die voor onzen geest het beeld van een Paulus en een Ambrosius terugroept, zijn verantwoordelijkheid met mannenmoed zal weten te dragen.

Uit Turnhout verneemt de *Tel.*:

Wij vernemen, dat op sommige plaatsen de voorlezing verboden werd door de Duitschers, op enkele plaatsen zelfs door de burgemeesters

Herderlijk Schrijven

VAN ZIJNE EMINENTIE

Désiré Kardinaal Mercier,

AARTSBISSCHOP VAN MECHELEN.

Beminde Geloovigen !

Het zou mij onmogelijk zijn u te zeggen, hoezeer de gedachte aan u mij steeds voor den geest gestaan heeft, gedurende de maanden van lijden en rouw, welke wij doorgemaakt hebben. Onverwachts moest ik u den 20sten Augustus verlaten, om den beminden en vereerden Paus, dien wij toen juist verloren hadden, de laatste eer te bewijzen, en om een gewetensplicht te vervullen, aan welken ik mij niet onttrekken kon, de verkiezing n.l. van den opvolger van Pius X, den Opperpriester, die nu de Kerk bestuurt onder den belofte-rijken en hoop-vollen naam van Benedictus XV.

Te Rome vernam ik achtereenvolgens de gedeeltelijke verwoesting van de collegiale kerk van Leuven, den brand van de bibliotheek en van de wetenschappelijke instellingen van onze groote universiteit, de verwoesting der stad, de fusillades, de kwellingen, welke weerlooze vrouwen en kinderen en mannen hadden moeten verduren. En terwijl ik nog verpletterd was onder deze verschrikkingen, meldden de telegram-bureaux ons het bombardement van onze heerlijke metropolitaan-kerk, van de kerk van Onze Lieve Vrouw over de Dijle, van het bisschoppelijk paleis en van de aanzienlijkste wijken van onze geliefde Mechelsche stad.

Ver van mijn diocees, niet in staat om met u in verbinding te treden, moest ik mijn smarten in mijn gemoed verkroppen en ze, met de gedachte aan u, welke mij nooit verliet, aan den voet van het kruisbeeld neerleggen.

En deze gedachte ondersteunde mijn moed; zij was mij een licht : een ramp, zoo overwoog ik, is over de wereld gekomen, en ons dierbaar klein België, zoo getrouw nochtans aan God in de groote massa van zijn bevolking, zoo fier in zijn vaderlandsliefde, zoo groot in zijn koning en zijn regeering, is er het eerste slachtoffer van. Het bloedt, zijn zonen sneuvelen bij duizendtallen in onze forten en op de slagvelden om zijn recht en de ongereptheid van zijn grondgebied te verdedigen. Welhaast zal er op Belgischen bodem geen huisgezin meer gevonden worden, dat niet in rouw gedompeld ligt. Waarom, o mijn God, al deze weeën ? Heer, Heer, hebt Gij ons dan verlaten ?

„Dan zag ik naar mijn kruisbeeld op; ik beschouwde Jezus, het zachte en nederige Lam Gods, verscheurd, als met een mantel van Zijn eigen bloed bekleed, en ik meende van Zijn lippen de woorden te hooren, welke de psalmist in Zijn naam uitspreekt: „God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten ? Waarom weigert Gij mij te helpen en mijn klachten te aanhooren."

En de klacht bestierf op mijn lippen en ik dacht aan hetgeen Onze Goddelijke Verlosser in Zijn Evangelie gezegd heeft : „De dienaar moet niet beter behandeld worden dan zijn Meester." De Christen is de leerling van een God, Die mensch geworden is om te lijden en te sterven. Zich verzetten tegen het lijden, is opstaan tegen de Voorzienigheid, omdat Deze het lijden en den rouw toelaat; het is zijn oorsprong vergeten en de school, waar men gevormd is, en het beeld, dat ieder van ons in den naam van Christen ingeprent draagt, het beeld, dat hij beschouwt op het altaar, naar hetwelk hij bidt, en dat hij op zijn graf wenscht, waar hij zijn laatsten slaap zal slapen.

Beminde geloovigen, straks zullen wij op de Goddelijke wet van het lijden terugkomen. Maar gij kunt niet ontkennen, dat, indien het aan een menschgeworden God, heilig, onschuldig en zonder smet behaagd heeft voor ons, zondaars, schuldigen, misdadigers wellicht, te lijden en te sterven, het ons niet past, te klagen, wat wij ook te verduren hebben. Het is de volle waarheid, dat geen enkele ramp ter wereld, zoolang zij slechts schepselen slaat, niet te vergelijken is met die, welke onze zonden veroorzaakt hebben en waarvan een God zelf op den Calvarieberg het onschuldig slachtoffer wilde zijn.

Nu ik u deze fundamenteele waarheid in het geheugen teruggeroepen heb, kan ik u gemakkelijker uitnoodigen, om den toestand, waarin gij gebracht zijt, onomwonden te beschouwen, terwijl ik vrij en zonder schroom kan spreken over onze plichten en ook over onze verwachtingen.

Deze plichten vat ik in twee woorden samen: vaderlandsliefde en standvastige lijdzaamheid.

I

VADERLANDSLIEFDE.

Beminde geloovigen, ik zou mij den tolk willen maken van de dankbaarheid, welke ons allen bezielt, u en ons, die door leeftijd, sociale positie of omstandigheden, de weldaden genieten van den heldenmoed van anderen, zonder dezen rechtstreeks en positief te kunnen deelen.

Toen ik, bij mijn terugkeer uit Rome, te Havre, onze Belgische Fransche en Engelsche gewonden ging bezoeken, toen ik later te Mechelen, Leuven en Antwerpen de hand mocht drukken van de dapperen, die in hun ledematen een kogel, of op hun voorhoofd een wonde dragen, ontvangen bij een aanval op den vijand, of bij het afslaan van diens aanvallen, kwam mij onwillekeurig een woord van bewogen dankbaarheid op de lippen : Dappere vrienden, zeide ik hun, voor ons, voor ieder van ons, voor mij hebt gij uw leven in den waagschaal gesteld, lijdt gij nu. Ik gevoel de behoefte om u mijn eerbied en mijn dankbaarheid te getuigen en u te verzekeren, dat het geheele land weet, wat het u verschuldigd is.

Want inderdaad, onze soldaten zijn onze redders.

Eerst hebben zij te Luik Frankrijk gered, daarna hebben zij in Vlaanderen den opmarsch van den vijand naar Vlaanderen tot staan gebracht. Frankrijk en Engeland zijn hiervan niet onkundig, en België verschijnt nu voor hen, evenals voor de geheele wereld, als een land van helden. Nooit heb ik mij zoo fier gevoeld Belg te zijn, dan toen ik, bij mijn reis door Frankrijk en bij mijn bezoek aan Parijs en Londen, overal getuige was van de geestdriftige bewondering welke onze bondgenooten voor den heldenmoed van ons leger gevoelen. Onze koning staat in aller achting op den top van de zedelijke ladder. Hij alleen, zonder twijfel, denkt hier niet aan, als hij, geheel

en op vele plaatsen werd door de priesters slechts een korte predicatie naar aanleiding van den brief gehouden. De geestelijkheid vreest bestraffing door de Duitsche militaire macht. Hierin hebben die priesters, naar veler meening, ongelijk.

Het tweede deel van 's Kardinaals schrijven is toch niets anders, dan een aanmaning, tot kalmte en lijdzaamheid! De Kardinaal zag, zoo goed als de Duitsche commandanten in, dat in België iets vreeselijks zou gaan geschieden, wanneer niet tijdig de waarschuwende stem werd vernomen. Onlusten worden er overal gevreesd. Men gelooft dat niet? Maar welk buitenlander kan zich een denkbeeld vormen van de eindelooze verdrukking, waaronder ons volk gebukt gaat? Dat daarom vooral de wrevel tegen het Duitsche bestuur en de overweldigers aanmerkelijk is toegenomen, kan ieder vreemdeling iederen dag opnieuw vaststellen. Al eenige weken lang broeit er verzet onder het volk; onder het lagere volk vooral.

Hier en daar kwamen reeds relletjes voor, omdat de Duitschers het laatste wilden hebben, wat een arm burger in huis aan voedsel had. Van Herenthals, van Thielen, van Diest en andere dorpen hoorden wij voorvallen in dien geest.

Ondanks dat, houden de requisities niet op. Nog wordt de laatste kracht uit ons volk gezogen; stelselmatig duurt de uitputting voort.

De brief van den aartsbisschop van Mechelen is er op berekend, de dreigende onlusten tegen te gaan. Daarom richt de bisschop in zijn eerste gedeelte zich met een vurig patriotisme tot de Belgen en roept hun toe, dat Belgenland hun Belgenland zal blijven; dat zij zich niet behoeven te onderwerpen aan de Duitschers, dat België geen Duitsche provincie is, enz. Maar...... de verdediging van den vaderlandschen grond komt alleen toe aan het leger en aan de troepen van „onze vrienden." Ziehier de wond, waarop de bisschop den vinger gaat leggen. Een groot deel van het Belgische volk, opgehitst door vurige patriotten, is gaan meenen, dat het zelf eerlang voldoening voor de duldelooze onmeedoogendheid der Duitschers kan eischen. En het middel daartoe zou een opstand zijn. De symptomen daarvan vielen hier en daar op te merken. Het kalmeerend woord van den aartsbisschop kwam niet te laat...... maar ook niet te vroeg.

Zóó denken zeer velen over 's kardinaals optreden en den toestand in het bezette gebied. Hier in Turnhout verluidt zelfs, dat de kardinaal zijn brief aan de goedkeuring van den gouverneur der provincie heeft onderworpen.

De *Times* handelt over het herderlijk schrijven:

Het bevat niets, zoo zegt het blad, dat inderdaad als een oproerige aanval op Duitschland of op de autoriteiten in de bezette streken kan uitgelegd worden. Het spreekt slechts de taal van een man, die de waarheid kent en niet bevreesd is de waarheid te uiten. De getuigenis, welke de kardinaal uit eigen ondervinding geeft, van hetgeen hij zelf heeft gezien in de streken van zijn verwoest diocees, dat hij heeft bezocht, is zonder twijfel in zichzelf in de oogen van de Duitsche militaire kaste een beleediging. Het brengt de verschrikkelijke bevestiging van de Duitsche gruwelen, door een getuige, wiens gezag onaantastbaar is en wiens karakter en positie door heel Europa wordt geacht.

Wat zal er met Belgie gebeuren?

De Nieuwe Courant schrijft:

Het Fransche Geelboek is nog steeds niet verkrijgbaar (althans hier te lande) maar behalve de stukken die *The Times* in vertaling heeft bekend gemaakt, vinden wij in *Le Temps* van 1 December een uit twee en een halve bladzijden druks bestaand overzicht, waartusschen verscheidene stukken van de vroeger verschenen diplomatieke bundels van andere oorlogvoerenden zijn ingelascht.

In de inleiding van deze bewerking lezen wij dat het Geelboek 100 diplomatieke stukken bevat en dat het een boekdeel vormt van 216 bladzijden, „de volledigste bijdragen tot nu toe verschenen, ter zake van de aansprakelijkheid voor en de voorgeschiedenis van den oorlog."

De stukken zijn — zegt *Le Temps* — helder en logisch gerangschikt en de indeeling in hoofdstukken stelt den lezer in staat de pogingen welke gedaan zijn om het uitbreken van den oorlog te voorkomen, stap voor stap te volgen.

Het zeer uitvoerig overzicht van *Le Temps* bevat een aantal stukken van het Geelboek onverkort, maar is overigens beredeneerd. De samensteller heeft de bescheiden blijkbaar eenigen tijd vóór de openbare behandeling in handen gehad.

In het overzicht wordt ook herinnerd aan het bekende telegram van 4 Augustus van den Duitschen staatssecretaris Von Jagow aan den ambassadeur te Londen prins Lichnowsky, waarin deze op het laatste oogenblik nog eens verzocht werd aan Sir Edward Grey de formeele verzekering te geven, dat „zelfs in geval van een gewapend conflict met België, Duitschland onder geen enkel voorwendsel Belgisch grondgebied zal annexeeren." En dan volgen de twee bekende zinsneden die door menigen Nederlander terecht niet als geruststellend zijn beschouwd (Engelsch Witboek No 157):

„De oprechtheid van deze verklaring wordt bewezen door het feit, dat wij plechtig ons woord aan Holland verpand hebben zijn neutraliteit strikt te eerbiedigen. Het ligt voor de hand, dat wij niet met voordeel Belgisch grondgebied zouden kunnen annexeeren, zonder tegelijkertijd grondgebied te verwerven ten koste van Holland."

De bewerker van het overzicht in *Le Temps* noemt dit „une phrase redoutable et un avertissement que le gouvernement des Pays-Bas doit méditer profondément à l'heure actuelle."

Toevalligerwijze herinnert ook juist prof. Fabius in het Decembernummer van zijn *Studiën en Schetsen* aan de bovenvermelde uitspraak van Von Jagow. Hij wijst er op dat deze niet de strekking had in het vooruitzicht te stellen een poging om ook van het Nederlandsche grondgebied een stuk te nemen, maar bedoelde te kennen te geven, dat er dus van een annexatie van België nooit iets komen kon. „Tenzij — zoo voegt de Amsterdamsche hoogleeraar er aan toe — men middelerwijl in Duitschland van meening mocht veranderd zijn, wat voor Nederland van groote beteekenis ware."

Over de plannen van Duitschland met België, indien het zich daar staande mocht weten te houden, wordt van Duitschen kant natuurlijk thans het zwijgen bewaard. Wel gingen enkele stemmen op om te betoogen, dat Duitschland na een overwinning een deel van België niet zou mogen loslaten, maar de Duitsche pers ging er nog niet op in.

Intusschen zouden wij er nog wel eens de aandacht op willen vestigen, dat Duitschland zich tegenover België van den aanvang af — d. w. z. reeds op 2 Augustus, twee dagen vóór het telegram van Von Jagow aan Lichnowsky — vrijheid van handelen heeft voorbehouden. In zijn ultimatum aan de Belgische Regeering verbond het zich, *indien België toestemde in den oorlog „een welwillende neutraliteit" tegenover Duitschland in acht te nemen*, bij het sluiten van den vrede het koninkrijk zijn onafhankelijkheid en zijn bezittingen in vollen omvang te waarborgen, alsmede *„onder bovenstaand beding" het Belgische gebied te ontruimen*, zoodra de vrede gesloten zou zijn.

En als vierde clausule volgde dan: dat indien België vijandig tegen de Duitsche troepen mocht optreden „Duitschland tot zijn leedwezen genoodzaakt zou zijn het als zijn vijand te beschouwen. *In dat geval zou Duitschland tegenover het Koninkrijk geen verplichtingen op zich kunnen nemen*, maar zou het de latere regeling van de betrekkingen der beide staten tot elkander aan de beslissing der wapenen moeten overlaten." (Belgisch Grijsboek No. 20)

Hierop is later, in het tweede Duitsche ultimatum (van 10 Augustus, na den val van Luik) weliswaar de plechtige verzekering herhaald: „dat Duitschland niet geleid is door het voornemen zich van Belgisch grondgebied meester te maken, en dat zulks verre buiten zijn bedoeling ligt. Duitschland is nog altijd bereid België te ontruimen, zoodra de oorlogstoestand het zal gedoogen." (Belgisch Grijsboek No. 62) — Maar ook op dit ultimatum is een korte afwijzing door België en is sindsdien de verovering van bijna geheel België, Antwerpen inbegrepen, door Duitschland gevolgd

Redenen genoeg om aan te nemen dat over de vraag of Belgisch grondgebied — dat niet met voordeel door Duitschland geannexeerd zou kunnen worden zonder gelijktijdig verwerving van grondgebied ten koste van Nederland — zal worden ingelijfd, niet zal worden beslist naar de „Absichten," door de Duitsche Regeering in het begin van Augustus aan den dag gelegd, maar naar die, welke Duitschland, indien het als overwinnaar uit den strijd treedt, zal blijken te koesteren bij het sluiten van het vredesverdrag.

Tot zoover de *Nieuwe Courant*.

In dit verband is het niet oneigenaardig eens de aandacht te vestigen op een feit, dat tot heden in ons land tamelijk wel onopgemerkt is gebleven.

Voor enkele jaren verscheen een boek getiteld: *La Psychologie politique*, van Dr. Gustave Le Bon. Wij lazen daarvan de „neuvième mille" in 1912 verschenen.

In dit boek deelt hij o. a. zeer uitvoerig mede een gesprek, dat hij eens had, met een niet genoemden Duitschen professor in de wijsbegeerte. (Blz. 281 — 284).

De professor zet de Duitsche taktiek uiteen ten aanzien van de uitbreiding van Duitschland's export. In Marokko bijv. wilde Duitschland gaarne de *politieke* macht aan Frankrijk laten. — dat is een misschien roemvolle, maar weinig profijtelijke liefhebberij. Niet wie in een land de politieke macht, maar wie er de industrie en den handel in handen heeft, is de ware meester er van. In Frankrijk heeft men daarom de ware beteekenis van het Marokko-avontuur begrepen. Duitschland wil de Frankrijk alleen dwingen, om een politiek van de open deur te voeren. Daarom was het niet noodig een oorlog te voeren — het was voldoende, met een oorlog te dreigen.

En dan vervolgt hij:

„Mijn land was er dus volstrekt niet op gesteld, oorlog te voeren. De tijd was bovendien ook niet gekomen, om den kamp tegen Engeland aan te binden, tegen uw bondgenoot, dien wij op handels- en nijverheidsgebied volstrekt niet duchten, en die, integendeel, op deze twee punten, ons zeer ducht. De oorlog met Engeland is weldra niet meer te vermijden, maar de inzet ervan zal heel wat belangrijker zijn dan Marokko. Hamburg is veel te klein geworden. *Wij hebben een groote militaire en handelshaven noodig, en dan is er geen andere dan Antwerpen in onze buurt. Wij hebben er onze handelshuizen vermenigvuldigd onze maritieme ondernemingen, onze banken, maar dat is niet genoeg, want in deze haven, zoo nabij Engeland, moet de militaire macht de commerciëele macht vergezellen. De Belgen kennen trouwens volkomen deze aspiraties, die door alle Duitschers gedeeld worden, en welke sommige atlassen gepopulariseerd hebben.*

Ik heb de redevoering gelezen, die een hunner meest eminente staatslieden, de senator Edmond Picard, in het Belgische Parlement gehouden heeft. Deze noodkreet was zeer gerechtvaardigd maar volkomen nutteloos De volkeren ontsnappen niet aan hun noodlot. De Belgen kunnen het misschien een weinig vertragen, door zich met Nederland te verbinden, maar ze komen mij verstandig genoeg voor, om te begrijpen, dat er geen plaats meer zal zijn voor de kleine naties in de wereld

„Natuurlijk, en daar ligt de eenige moeilijkheid, zullen de Engelschen zich tegen deze onderneming verzetten. Daarom juist is de oorlog met hen onvermijdelijk. Gij zult u ongetwijfeld bij hen voegen, maar dan, nog meer verzwakt dan gij thans reeds zijt, zal vermoedelijk uw eenigen rol zijn, het betalen van de kosten van dezen, noodzakelijkerwijze zeer kostbaren oorlog."

Aldus de Duitsche professor, reeds vóór het jaar 1912.

Zijn beschouwingen zijn van een waarlijk cynische openhartigheid.

Duitschland heeft Antwerpen noodig: Dus *neemt* het deze haven.

Met welk recht?

Aartsdomme vraag! Wie praat er nog van recht in dit ondermaansche, wanneer het geldt de verhouding tusschen de volken?!

Recht? de vraag is alleen, wanneer heeft Duitschland de *macht?*

En als het de *macht* heeft, dan neemt het.

Niet het *recht*, maar enkel het *belang*, is de zedelijke maatstaf in het volkerenrecht.

En dat...... in de twintigste eeuw van het Christendom!

Och, dat de volkeren eens leerden luisteren naar de stem des Pausen in Zijn Vredes-Encycliek!

Hoe spoedig zou het aanschijn der aarde veranderd zijn!

De Voorhoede.

De modder aan de Yser.

Uit een veldpostbrief aan het „Berl. Tagebl.":

Op een nacht gingen we bij stortregen op weg, 21 kilometer marsch in bodemloos slijk. In het donker struikelde een paard en de bespanning van een kanon viel in een diepe granaatkuil, die geheel met slijk volgeloopen en daarom niet te zien was. Van het paard zag men niets meer dan den kop en drie kwartier hebben we met spade en touwen moeten werken voor we het paard en de affuit weer eruit gehaald hadden.

Zulke kuilen moet men zien. Groote granaten maken vaak gaten van twee meter diepte en drie tot vier meter doorsnede in den akkergrond Meestal zijn ze rond, alsof ze met den passer getrokken waren. Nu, bij den aanhoudenden regen, staan ze ongeveer voor drie kwart vol water en vormen zoo de mooiste goudvischenvijvers, die men zich denken kan. In het begin van Nov., toen het hier nog vrij warm was, heeft een van onze korporaals een bad genomen in zulk een kuil.

Eer we onze stelling bereikten, zonken onze kanonnen en amunitiewagens in den modder weg. De amunitie moest afgeladen, de bespanning met zes tot tien paarden versterkt worden en zoo kregen wij met eindelooze moeite ieder kanon en iedere amunitiewagen naar de stelling gesleept, waar we om zeven uur 's morgens aankwamen. Op een plaats waar we een poos lang in het geheel niet konden vooruitkomen, kregen we plotseling een paar shrapnels van den vijand, die met hevigen knal en een schitterenden vuurschijn in de lucht ontploften; gelukkig echter een weinig terzijde. Onaangenaam was het echter in den modder vast te zitten en hulpeloos aan het bombardement blootgesteld te zijn.

We vermoeden, dat in het donker een vooruitgeschoven vijandelijke veldwacht het geraas had gehoord. Zonder geluid gaat zooiets natuurlijk niet, als men met paarden en kanonnen te doen heeft In de stelling, waar we goed gedekt staan, hebben we nog geen vuur gekregen. De stortregens en de bodemlooze bagger verlammen den strijdlust. Niemand kan hier voorloopig iets bereiken.

Verder vertelt de schrijver nog Het water en de modder zijn onze ergste vijanden, want de eeuwige nattigheid en de bodemlooze modderpoelen demoraliseeren meer dan de eigenlijke strijd. In onze schuilplaatsen hebben we op balken een planken vloer liggen. En daaronder klotst vroolijk het water. In een hoek van ons hol is een diepe kuil, waar het water zich verzamelt. Alle twee uur moet het door onze oppassers weggeschept worden In een nacht hebben we dertig emmers uitgeschept.

Maar treurig worden we daarom niet. Boven den ingang van onze schuilplaats staat het opschrift: „aquarium." Verder staat er een waarschuwingsbord: „grens voor niet-zwemmers." Aan den paal hangt een reddingsboei van stroo met papier er om heen en als laatste waarschuwing nog „toegang slechts voor zwemmers."

De Duitschers in België.

Volgens mededeelingen van Duitsche officieren zijn er op het oogenblik omstreeks 200,000 man Duitsche troepen binnen de stelling Antwerpen. Zij zijn aangewezen om de vesting en de stelling te verdedigen als deze door de verbondenen zou worden belegerd. Het plan der Duitschers zou zijn zich onder krachtige verdediging van Roesselaere terug te trekken op Gent. Maar ook Gent zal desnoods worden verlaten.

Alvorens echter Antwerpen te ontruimen, zal de stelling tot het uiterste worden verdedigd. De inwoners zullen

---

gelijk aan den eenvoudigsten soldaat, door de loopgraven gaat, ons met zijn beminnelijken glimlach allen aanmoedigend om niet aan het vaderland te twijfelen.

De eerste plicht van elken Belgischen burger is op het oogenblik groote dankbaarheid jegens ons leger.

Indien iemand u van een schipbreuk of uit een brand gered had, zoudt gij u jegens hem door een schuld van eeuwige dankbaarheid gebonden achten?

Maar niet één man, tweehonderd vijftig duizend mannen strijden, lijden, sterven voor u, opdat gij vrij blijft, opdat België zijn onafhankelijkheid, zijn koningshuis, zijn vaderlandsche ongeschondenheid beware, opdat België zich, na de gebeurtenissen, welke zich op het slagveld afspelen, edeler, grooter, reiner, heerlijker dan ooit verheffe.

Bidt elken dag, geliefde geloovigen, voor de tweehonderd vijftig duizend mannen, en voor de hoofden, die hen ter overwinning geleiden, bidt voor onze wapenbroeders; bidt voor hen, die gesneuveld zijn, bidt voor hen, die nog steeds strijden, bidt voor de recruten, die zich voor den strijd van morgen voorbereiden.

In uw naam zend ik hun van hier den groet van onze broederlijke sympathie, en de verzekering, dat wij niet alleen bidden voor 't succes van hun wapenen, en het eeuwig heil om hun zielen, maar dat wij ook ter hunner intentie, alles, wat er voor ons, zoowel zedelijk en physiek, verschrikkelijks gelegen is in onze oogenblikkelijke verdrukking, verdragen, evenals alles wat de toekomst ons nog aan tijdelijke vernederingen, angsten en smarten kan brengen.

Op den dag der eindoverwinning zullen wij allen in de eer deelen. Maar dan is het ook rechtvaardig, dat wij nu allen in het lijden deelen.

Uit hetgeen ik gehoord heb, moet ik opmaken, dat in sommige streken, waar de bevolking het minst geleden heeft, soms bittere woorden tegen God gesproken worden, welke als zij koel berekend waren, bijna vervloekingen zouden zijn.

O, ik begrijp dezen opstand van het natuurlijk instinct tegen de rampen welke over het Katholieke België gekomen zijn, maar al te goed. De natuurlijke eisch van het geweten is steeds, dat de ondeugd onmiddellijk gestrafd wordt.

Maar de wegen van God zijn niet de onze, zegt de H. Schrift Zijn Voorzienigheid laat aan de menschelijke hartstochten en aan de botsing van de belangen, zoolang Zijn Wijsheid dat afmeet, den vrijen loop. God is geduldig, omdat Hij eeuwig is. Het laatste woord, dat der barmhartigheid, is voor hen, die vertrouwen hebben in de liefde. „Waarom zijt gij bedroefd, mijn ziel, en waarom verontrust gij u? Vertrouw op God' zegen Hem; is Hij niet uw Redder en uw God?"

Toen de heilige man Job, dien God als voorbeeld van standvastigheid aan de toekomstige geslachten heeft willen voorstellen, achtereenvolgens door Satan van zijn goederen, zijn kinderen en zijn gezondheid beroofd was, bezochten zijn vrienden hem; zij bespotten hem en poogden hem tot opstand tegen God aan te zetten. Zijn echtgenoote blies hem zelfs gedachten van vervloeking en Godslastering in: „Volhardt gij nog in uw eenvoudigheid? Vervloek God en sterf" Maar de man Gods was onwrikbaar in zijn vertrouwen. „Als een dwaze vrouw hebt gij gesproken. Toen God ons met zijn gaven overlaadde, hebben wij ze uit Zijn hand ontvangen. Waarom zouden wij nu de rampen, waarmede Hij ons slaat, weigeren? Hij is de Heer. De Heer heeft gegeven, de Heer heeft genomen. De naam des Heeren zij gezegend!"

En de ondervinding heeft bewezen, dat de heilige man gelijk had. Het behaagde den Heer Zijn getrouwen dienaar reeds op aarde te beloonen. Hij gaf hem het dubbele terug, van hetgeen Hij genomen had, en schonk om zijnentwille vergiffenis aan de vrienden van Job.

Beter wellicht dan iemand weet ik, wat ons arme land geleden heeft. En geen Belg zal, hoop ik, er aan twijfelen, dat al deze smarten weerklank gevonden hebben in mijn hart van burger en bisschop. Deze vier laatste maanden schijnen mij een eeuw toe.

Bij duizenden zijn onze dapperen weggemaaid; de echtgenooten en moeders beweenen de afwezigen, die zij niet meer zullen terugzien, de haardsteden worden ontvolkt, de ellende breidt zich uit, de angst is hartverscheurend. Te Mechelen en te Antwerpen heb ik de bevolking van twee groote steden, de een gedurende zes uur, de ander gedurende een en dertig uur van een ononderbroken bombardement, aan een voortdurend doodsgevaar blootgesteld gezien. Ik heb de meest verwoeste streken van het diocees gezien: Duffel, Lier, Berlaer, Rombout, Konings-Hoyckt, Mortsel, Waelhem, Muysen, Wavre Ste. Catherine, Wavre Notre Dame, Lempst, Weerde, Eppeghem, Hofstade, Elewyt, Rymenam, Baart-Meerbeek, Wespelaer, Haecht, Werchter-Wackerzeel, Rotselaer, Tremeloo, Leuven en omliggende dorpen, Blauwput, Kessel-Loo, Boven-Loo, Linden, Herent, Thildonck, Bueken, Rebst, Aerschot, Wesemael, Herssel, Diest, Schaffer, Molenstede, Rillaer, Gelrode. Wat ik daar aan ruïnen en puinhoopen gezien heb, overtreft alles, wat mijn levendigste verbeelding mij had kunnen voorstellen.

Sommige gedeelten van mijn diocees, welke ik nog niet heb kunnen bezoeken, Haekendover, Roosbeek, Bautersum, Budingen, Neerlander, Ottignies, Mousty, Wavre, Berghem, Kapelle en het Bosch, Humbeek, Nieuwenrade, Liezele, Londerzeel, Heyndonck, Mariekerke, Weert, Blaesvelt, hebben evenveel te lijden gehad. Kerken, scholen, gestichten, hospitalen, kloosters, in grooten getale, zijn onbruikbaar of verwoest. Geheele dorpen zijn als het ware weggevaagd. Te Werchter-Wackerzeel bijv. staan nog 130 huizen van de 380; te Tremeloo is twee derde van de gemeente met den grond gelijk gemaakt; te Bueken zijn slechts 20 huizen van de 100 overgebleven. Te Schaffen zijn 189 huizen verdwenen en blijven er nog slechts 11 over Te Leuven is een derde van het bebouwde gedeelte der stad met den grond gelijk gemaakt, 1074 huizen zijn verdwenen, op het gebied der stad en van de aangrenzende gemeenten Kessel-Loo, Herent en Heverlé te zamen zijn 1823 huizen verbrand.

Wordt vervolgd.

worden gewaarschuwd en hun zal dan gelegenheid worden gegeven de stad te verlaten.

De soldaten van de bezetting der forten mogen niet in de stad komen; zij blijven in de omgeving van den eersten fortengordel. Nacht en dag werken 3000 man aan de versterking der forten, die geheel van aanzien veranderd zijn. Dat van Wyneghem b.v. bevindt zich geheel onder den grond. De kanonnen steken slechts een halven meter boven den grond uit. Aan het fort van Waelhem doen de Duitschers niets. Dit is door hen verlaten. Daarentegen wordt krachtig gewerkt aan het fort Wavre Sint Cathérine.

LONDEN, 29 Dec. De hier verschijnende *Metropole* meld uit Vlaanderen: De bruggen van Selzaete zijn opnieuw met groote hoeveelheden dynamiet ondermijnd. Een vijftiental ijzeren caissons gevuld met gruis en elk met vijf dynamietmijnen geladen, zijn onder de bruggen gelegd. De Duitschers zeggen, dat de tijdingen van de vuurlinie slecht zijn. Zij dreigen alle gemeenten te verbranden alvorens zich terug te trekken. De opwinding in de grensplaatsen is groot. Een zelfde depressie heerscht in het binnenland. Alle mannen slapen gekleed en met den zak en de bagage naast zich. Alles, zeisen, schoppen, en andere landbouwerswerktuigen zijn opgeëischt. De klokken mogen niet meer luiden. De windmolens moeten stil staan. Bij het eerste klokgelui moeten de bewoners op straffe des doods hunne huizen binnengaan.

Emmers water moeten voor de deuren der huizen geplaatst worden. Maar ook moeten de Duitschers bij het eerste klokgelui zich op de stations terugtrekken of in de autovrachtwagens stijgen, welke ter hunner beschikking zijn gesteld. Groote troepenbewegingen van en naar Antwerpen. Vele ontevreden Polen bevinden zich in de Duitsche rangen.

Gisteren (20 December) is tengevolge van een valsch alarm de grens twee uren lang onbewaakt gebleven. Te Grembergen, bij Dendermonde, moeten de inwoners 50,000 francs betalen, omdat eenigen hunner hunne duiven hebben laten vliegen. Alle duiventillen zijn verzegeld.

In het binnenland wordt bijna overal de cocarde der verbonden naties gedragen.

Door de Duitsche regeering is niet alleen aan de Belgen verboden de Nederlandsche grens te overschrijden, maar zij mogen zelfs de grens slechts tot op één kilometer naderen. Een meisje uit Hoogstraten, dat zich Zondagmiddag op dit verboden terrein bevond, werd door Duitsche soldaten doodgeschoten.

Hoe kanonnier Harlock geridderd werd.

Een medewerker van de „Daily Telegr." vertelt hoe een kameraad van sergeant Harlock van de 118e batterij het verhaal deed van de wijze, waarop de sergeant het Victoria-kruis verkreeg.

De soldaat vertelt:

„Bombardier Harlock, dat was hij toen nog, had verbazend geluk. Wij waren in actie op een open terrein en het ging er warmpjes toe, hoor — „Jack Johnson's en kartetsen." Toen een „Jack Johnson" (een granaat) insloeg sprong er tegelijkertijd juist een kartets en 't hield toen niet op. Een kartets sprong juist onder het kanon van Harlock, de staart van de affuit werd vernield en Harlock kreeg splinters in zijn rechter dij — niet erg hoor, — maar erg genoeg, dat ze hem misschien wel een paar weken in het hospitaal zouden houden — hij ging naar het verband-station, en de dokter verbond hem en zei hem naar de ambulance te gaan om zich naar het hospitaal te laten brengen.

„Harlock gaat naar buiten, maar bij kijkt niet uit naar een ambulance, maar gaat terug naar de batterij. O hé! hij was hier nog geen vijf minuten, of hij kreeg er een in zijn rug. Weer wandelt hij naar het verbandstation, en de dokter vraagt hem, waarom hij niet naar het hospitaal is gegaan. Harlock zegt, dat hij geen ambulance had gezien. Toen hij weer verbonden was, geeft de dokter een hospitaalsoldaat last hem weg te brengen, zeggende, als hij in staat is geweest naar zijn batterij te loopen, kan hij ook wel naar het hospitaal loopen.

Met z'n tweeën gaan ze dus weg, maar Harlock beduidde den soldaat, dat de dokter een beetje al te zwaar op de hand is en dat er nog genoeg lui zijn, die de hulp van den verpleger meer noodig hebben dan hij, en dat, als de hospitaalsoldaat naar het verbandstation wilde teruggaan, hij, Harlock, zijn weg zelf wel zou vinden. De soldaat vond dat goed, maar zegt tegen Harlock: nou geen gekheid hoor, anders loop ik tegen de lamp. Je gaat regelrecht naar het hospitaal.

Harlock zegt „Goeie morgen" en keert dan de woorden van den dokter om: als ik naar het hospitaal kan loopen, zegt hij bij zich zelf. kan ik net zoo goed teruggaan naar de batterij. Zoo komt hij te rugegaan naar de batterij. Hij is nog maar weer nauwelijks vijf minuten bij ons of hij krijgt eenige splinters in zijn arm.

Een paar van onze officieren ontmoeten 's avonds den dokter en vertelden hem van Harlock en toen moest deze voorkomen en kreeg een standje. Maar ik denk, dat ze werk hadden om zich goed te houden. In elk geval hij is sergeant geworden en kreeg het Victoriakruie.

Burgemeester Max.

Men weet, dat de Duitschers den Brusselschen burgemeester hebben gevangen genomen en weggevoerd.

Een Fransch blad verhaalt de reden er van op deze wijze:

Eenigen tijd na de aankomst te Brussel van maarschalk Von der Goltz, die benoemd werd tot gouverneur-generaal van België, liet deze burgemeester Max op zijn bureau roepen.

— Mijnheer de burgemeester, zei Von der Goltz, aan de stad is een oorlogsschatting opgelegd, waarvan ze nog geen centime betaald heeft. Ik gelast u den eersten termijn van die schatting — dat wil zeggen minstens 5 millioen — in goud te voldoen, binnen den tijd van acht-en-veertig uren.

— Mijnheer de maarschalk, antwoordde de heer Max, wiens oogen glinsterden, uw bevel is wet, u zult gehoorzaamd worden......

Denzelfden dag liet de burgemeester al de heeren bijeenroepen die met de zaak te maken hadden, deelde hun het geval mee en gaf hun de noodige instructies.

Toen de toegestane acht-en-veertig uren uitstel verschenen waren, liet de burgemeester van Brussel zich aandienen bij maarschalk Von der Goltz. Vier stadbuisboden volgden hem, gekromd onder het gewicht van zware pakken.

— Mijnheer de maarschalk, zei de heer Max, ziehier de gevraagde som.

Von der Goltz verscheurde den omslag van een dezer pakken, haalde er een bundeltje papieren uit en onderzocht ze. Dan. Wit van kwaadheid, stoof hij op:

— Hoe hebt ge dit durven bestaan? Ik heb u goud gevraagd en u brengt mij requisitiebons van het Duitsche leger! U steekt den draak met mij mijnheer.

— Zijn dan die bons niet inwisselbaar? vroeg de heer Max met zijn onnoozelste gezicht.

— Zeer stellig, antwoordde de maarschalk, maar......

Maar, viel de heer Max in de rede, de officieren, die ze geteekend hebben, hebben mij op hun woord verzekerd, dat ze zoo goed waren als baar goud. Ik geef u dit Duitsch goud terug. Wat kunt u meer van mij eischen?

Acht-en-veertig uren later werd de heer Max gearresteerd en overgebracht naar de vesting Ingolstadt...

Albert Vogel.

De bekende declamator luit. A. Vogel, reserve eerste luitenant bij het 29ste bataljon Landweer Infanterie te Utrecht, is volgens het „*Dgbl*" op zijn verzoek overgeplaatst naar Delfzijl. In verband met deze overplaatsing en de omstandigheid, dat hij dezer dagen het officierskruis voor vijftienjarigen dienst als officier, gerechtigd was te dragen, is aan hem bij zijn vertrek door de officieren en minderen het navolgende schrijven gericht:

„De onderofficieren en minderen van de 3e compagnie van het 29ste bataljon landweer-infanterie hebben de eer, UWelEdelGestrenge ter gelegenheid van uwen vijftien-jarigen dienst als officier, bierbij aan te bieden een klein officierskruis met lint.

Zij verzoeken U dit kruis te willen aannemen als blijk van verknochtheid aan en erkentelijkheid tot hun een compagnie-commandant tijdens de mobilisatie van 1914 voor de ridderlijke, welwillende en vooral rechtvaardige bevelvoering.

Uwe overplaatsing wordt door allen ten zeerste betreurd."

Berichten uit de Kolonie.

De Apostolisch Vicaris van Curaçao is nog druk aan 't reizen. Gedurende de maand Januari vertoefde Z. D. H. in Canada. Monseigneur vreest, niet voor Paschen terug te kunnen zijn en heeft daarom aan Mgr. TH. VAN ROOSMALEN, den Apostolisch Vicaris van Suriname, verzocht ook voor onze Missie de H Oliëen te willen wijden op Witten Donderdag.

* * *

Uit een particulieren brief vernam de Correspondent van St Martin, dat Mgr. VUYLSTEKE, apostolisch vicaris van Curaçao, gedurende diens verblijf te New-York aldaar heeft gepreekt. Schier al de zich te dier stede bevindende St. Martijners, zoowel Katholieken als Protestanten, waren daarbij tegenwoordig. Na de godsdienstoefening zijn zij hunne opwachting gaan maken bij den Bisschop, die vroeger pastoor op dit eiland is geweest en die deze beleefdheid zeer op prijs heeft gesteld.

De Vrijm

* * *

Hedenmiddag vertrekt de Zeereerw. Heer Pastoor N. M. DE GROEN met de *Estelle* weder naar Saba. Wij wenschen ZEerw. een voorspoedige reis.

Maandag a. s. gaat de Zeereerw. Pater A. SARIS naar Westpunt ter vervanging van Pastoor HELLING, die terugkeert naar het klooster van Pietermaai.

Voor de Armen.

De beschikbare plaatsen voor den beden te geven kunstavond in het „Theater Naar" zijn allen verkocht. Er bestaat een plan nog een tweeden avond te geven.

Zou het geen aanbeveling verdienen, ook de armen der stad onder de eventueele bedeeling op te nemen. Tot nu toe gaat alles naar onze buitendistricten en de eilanden Aruba en Bonaire. Maar ook in de stad zijn zeer veel armen, die nu ten laste blijven van hen die reeds zooveel gegeven hebben bij de verschillende collectes.

* * *

Met dankbaarheid vernamen wij dat telegrafisch uit Nederland gesein d werd, dat de Commissie in Holland reeds 2000 Gld. heeft opgehaald voor onze armen.

Welkom!

Met de Hollandsche boot wordt de nieuwe Directeur van O. W. verwacht, de ingenieur PH VAN DER BREGGEN. De havenwerken schijnen op zijn komst te wachten; er wordt al een paar weken niets aan gedaan.

Nieuwe Munt.

Bij de Tweede Kamer is een Ontwerp ingediend om het gouden vijf guldenstuk en het nikkelen stuivertje ook gangbaar te verklaren voor Curaçao.

Wilde Eenden.

De beesten worden schuw in dezen oorlogstijd. Zaterdag ll. vloog er een op uit Londen en schaterde het uit, dat er binnen drie dagen oorlog zou komen met Italië. Gisteren dook er een andere *canard* op, dat de Russische cavallerie reeds stond voor de poorten van Buda-Pest.

Zeker stoom- of stok-paardjes?

't Was anders een *officieel* Russisch telegram.

Onze Financiën.

De inkomsten der Kolonie lijden ook onder den oorlog. Het uitblijven van vele stoomschepen vermindert de opbrengst aan loodsgelden, invoerrechten en accijnzen.

Toch brachten de belastingen in het 4e kwartaal op Curaçao nog op: fl 126 976.16 en de inkomsten van onderscheiden aard: fl 17.579.84.

De Bologna.

Vermoedelijk zal men de volgende week beginnen met het gestrande schip weer vlot te maken. Deze week werd het contract geteekend met de sleep-maatschappij.

De Leening

Kon 11 Januari 's middags omstreeks 3 uur reeds met zekerheid worden gemeld, dat 't bedrag, waar voor op de Staatsl. was ingeschreven, stellig 300 millioen bedroeg, sedert is gebleken dat het totaal der inschrijvingen dit bedrag nog verre overschrijdt, zoodat het dienzelfden middag omstreeks 5 uur reeds 402 millioen bleek te bedragen.

Bij het Departement van Financiën zijn reeds verscheidene telegrafische gelukwenschen voor den minister, Mr. Treub, ingekomen met het welslagen der leening.

De Resdb.

Officiëele berichten.

Aan de onderwijzeres aan de Wilhelminaschool alhier. Mej S. A. M. Neuman is tot herstel van gezondheid veertien dagen verlof verleend.

Het door den Gezaghebber van Bonaire aan den assistentopzichter bij den vuurtoren te Boca Spelonk aldaar, Willem Muller, tot herstel van gezondheid verleende verlofsverlenging van twee weken is goedgekeurd.

Met de leiding van den cursus in het boekhouden albier en met het onderwijs in de Nederlandsche en Engelsche handelscorrespondentie is belast de onderwijzer 2de klasse J. Schuerman en met het onderwijs in boekhouden, handelsrekenen en Spaansche handelscorrespondentie is belast de onderwijzer 3de klasse M. M. Römer.

Aan den heer W. C. J. van Leeuwen, tijdelijk werkzaam gesteld ter Gouvernements-Secretarie is tot herstel van gezondheid veertien dagen verlof verleend.

De heer L. O. Lampe is definitief benoemd tot ontvanger en chef der postijen, officier van Justitie bij den Raad van Justitie tevens ambtenaar van het openbaar ministerie bij het kantongerecht op St. Martin N. G;

de heer O. E. H. A. Waters Gravenhorst Brouwer definitief tot ontvanger en chef der posterijen, officier van justitie bij den Raad van Justitie, tevens ambtenaar van het openbaar ministerie bij het kantongerecht, notaris en hijpotheekbewaarder op St. Eustatius;

de heer A. R. Brouwer definitief tot klerk ter posterij en ten ontvangerskantore, tevens belast met den dienst der postspaarbank en ambtenaar van polite op St. Martin N. G. en

de heer B. J. Mussenden is tijdelijk belast met de betrekking van scheepsmeter op St. Eustatius.

De heeren M. W. T. Cruger en J. F. A. Krugers zijn benoemd tot leden van den voogdijraad op St. Eustatius.

De kommies der belastingen op St. Eustatius T. G. Heijliger is benoemd tevens tot havenmeester en loods aldaar.

Marktbericht van den Curaçaoschen Handelsbond.

Van 5 Februari 1915.

AARDNOTEN (Pindas) per KG	—
ZOUT per vat van 130 K.G.........	f 0.80
DIVIDIVI per K.G......................	„ 0.05
ORANJESCHILLEN per KG. 1st kw	„ 0.40
Id. per KG. 2e kw.	„ 0.30
HUIDEN per K.G......................	„ 0.60
GEITENVELLEN per K.G...........	„ 0.92
WOL per K.G........................	„ 0,12
SCHAPENVELLEN per stuk.........	„ 0.50
BEENDEREN per K.G..................	„ 0.02
RECINUS-ZAAD per K.G............	„ 0.05
STROOHOEDEN (hippijapa).	
Kwaliteit No, 1...........per dozijn	„ 3.37½
„ „ 1 (gebleekt) „ „	„ 3,50
„ „ 2 „ „	„ 5.
„ „ 3 „ „	„ —
„ „ 3 „ „	„ —
„ „ 4 „ „	„
„ „ 5 „ „ OLA	„ —.
„ „ 6 „ „	„ 8
„ „ 7 „ „	„ 9
„ „ 8 „ „ OLA	„
„ „ 9 „ „	„ 12.50
„ „ 10 „ „ OLA	„
„ „ 11 „ „	„
„ „ 12 „ „ OLA	„
„ „ 13 „ „	„
„ „ 14 „ „ OLA	„
„ „ 15 „ „	„
„ „ 1 van 25 c.M. of minder f	

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven

Elenita Baker, Ricardi Fria Bustillos, Maria A. Casperson, Virginia Clide, M. A. Coney. Martilia Deers, Dilia Franka, Cornelia Gomez, Siltro Henriquez, Julian Hernandez R., Victoria Elk, Bernarda Jimenez, Camelia Maduro, Siliana Marchena. Hernandez Migolia Baldomero Montes Etruida Gverman, Manuel Romero, Lusia Rosina, Senior & Co., Helena Simons 2, Marira Teasie 2, Nicasia Vaclar, Felicita Vaneyt, Hipolito Wils, Policario Wijls.

Een Brief met onvolledig adres, geadresseerd aan: Elena Marchena.

Muziekuitvoering.

PROGRAMMA.

1 Marche des Etudiants (1e uit) Normand.
2 L' Enlevement au Serail Ouverture Mozart.
3 La Gitana Valse Bucalossi.
4 Musikalische Rundschau Potpourri A. Schreiner.
5 Freikugeln Marsch (1e uitv.) O. Fetras.
6 Fantaisie sur La Traviata Verdi
7 Seville Bolero [1e uit.] V. Buot
8 La Niña Nieves Danza Martines.

SLOT: The Rifle galop H. Farmer

Morgenavond om 7 uur Overzijde.

DE Commissie tot het inzamelen van gelden ter ondersteuning van de noodlijdenden op Aruba, Bonaire en in de Buitendistricten van Curaçao betuigt bij dezen haren oprechten dank aan allen, van wie zij giften of toezegging van maandelijksche bijdragen heeft ontvangen of op eenigerlei wijze medewerking heeft mogen ondervinden.

De gelden worden ter beschikking van den HoogEdelGestrengen Heer Gouverneur gesteld, aan wien reeds ruim f5.100 is overhandigd.

Namens de Commissie voornoemd,

J. B. Gorsira, Voorzitter.
Ch Ellis. Secretaris.

Uit de Naburige Republieken.

Colombia. De Staats-secretaris der Ver. St. Mr. BRYAN, verzocht 19 Januari het verdrag met Colombia aangaande de overdracht van Panama te willen teekenen. De Amerikaansche Regeering wil dat vuile zaakje natuurlijk in 't reine hebben bij de opening van het Panama-kanaal, en zou gaarne Colombia officieel tegenwoordig zien bij die plechtigheid.

Maar Senator Root vindt het te vernederend voor de Ver. St., als eerste voorwaarde van het contract, spijt te moeten betuigen, dat de afstand der Kanaalzône door Colombia niet met vrijen wil is geschied. Ook de schadeloosstelling van 25 miljoen dollar werd te overdreven gevonden.

Intusschen is de opening van het Kanaal weer uitgesteld

Haïti. Grl. MOMBREM GUILLÓN, afgevaardigde van de partij THEODORE heeft zich 15 Januari tot President opgeworpen. Geheel het Noorderdistrict is opgestaan. De generaal heeft zich met gewapende macht naar de hoofdstad der republiek begeven.

Sto. Domingo. Met breed gebaar werd de Amerikaansche contrôle over de Dominikaansche financiën gewezen van de hand.

Buitenland.

De onzijdigheid van Belgie.

Over dit onderwerp, in verband met de beschuldiging van Duitsche zijde, dat België zijn neutraliteit reeds vóór den oorlog zou geschonden hebben, heeft staatsminister Van den Heuvel, onder wiens beleid vele der gewraakte gebeurtenissen zich destijds zouden hebben afgespeeld, een vlugschrift uitgegeven.

Indien er een Belgisch-Engelsche overeenkomst, volgens de redeneering van Duitschland bestaan heeft— aldus de staatsminister — om samen te werken tegen Duitschland, dan zou deze overeenkomst zelfs volgens het stuk-Barnardiston (den gewezen Engelschen militairen attaché te Brussel) alleen van kracht worden, na dat de onzijdigheid van België door Duitschland zou geschonden zijn. En dat België volkomen het recht had om dergelijke verdedigings verdragen te sluiten, is onbetwistbaar. Maar „het is tot geene overeenkomst gekomen. Het werk van den Engelschen krijgsattaché bij de Belgische officieren heeft geen ander gevolg gehad dan een verslag, door den generalen staf ingediend bij den minister van Oorlog. De overeenkomst, het meest gewraakte onderwerp der Duitsche beschuldiging, heeft nooit bestaan, noch met Engeland, noch met Frankrijk, noch in 1906, noch in een ander tijdperk..... Geen enkel der gepubliceerde stukken bewijst het bestaan van eenige overeenkomst.”

Uitvoerig stelt de minister dan de perfiede wijze in het licht, waarop de Nordd. Allg. Zeit. de gevonden stukken heeft gecommentarieerd.

Het vlugschrift sluit aldus:

„Duitschland heeft België's onzijdigheid verkracht enkel en alleen, omdat dit in zijn ontworpen oorlogsplan viel.

„Na de Belgen behandeld te hebben, wreeder dan men zijn erfvijanden zou kunnen behandelen, onderneemt Duitschland nog een veldtocht van belastering..... Het zal hierdoor slechts het aantal zijner misdaden vergrooten. Tweemaal schuldig is hij, die, na eens anders rechten geschonden te hebben, nog met koele boosaardigheid zijn euveldaad poogt te rechtvaardigen, door aan het slachtoffer fouten te verwijten, die het niet bedreven heeft.”

De Vereenigde Staten

hebben een vrij krasse nota tot Engeland gericht. De regeering dringt daarin aan op een spoedige verbetering in 't optreden van de Britsche vloot tegen den Amerikaanschen handel en Engeland wordt *gewaarschuwd*, dat in Amerika *ernstige wrevel* is gewekt door de „ongewettigde bemoeiingen” met den wettigen handel der Vereenigde Staten.

De regeering, zoo wordt in de nota verklaard, voelt zich gedrongen *besliste* inlichtingen te vragen in zake de verdere houding van Engeland, teneinde *maatregelen* te nemen ter bescherming van de rechten der Amerikaansche burgers.

De nota haalt verschillende bepaalde gevallen van aanhouding en inbeslagneming van ladingen aan en verklaart, dat het vertoog weliswaar vriendschappelijk is gemeend, maar dat de regeering der Vereenigde Staten het wenschelijk acht hare meening in deze quaestie *openhartig* uit te spreken.

De nota kan feitelijk worden beschouwd als bestemd voor alle mogendheden der *Triple Entente*.

In de nota wordt verklaard, dat er geen verbetering is gekomen sinds het begin van den oorlog, hoewel de verschepers zich hebben geschikt naar de wenschen der Engelsche regeering.

De nota erkent, dat Groot-Brittannië zich vroeger als verdediger der zeeën voor de neutralen verdienstelijk heeft gemaakt, maar spreekt dan verder de hoop uit, dat het thans zal gaan inzien hoe bezwaarlijk die voortdurende inmenging voor de neutralen is.

De nota betoogt, dat voedingsmiddelen slechts voorwaardelijk contrabande kunnen zijn, daar zij zoowel voor het gebruik der burgerbevolking als voor het leger bestemd zijn.

In zake de quaestie van het aanhouden van schepen op zee, zegt de Amerikaansche regeering, dat zij het recht der oorlogvoerenden tot onderzoek erkent, maar dat het bewijs van een vijandelijke bestemming aanwezig dient te zijn, wanneer een onderzoek wordt ingesteld. Verder protesteert de nota tegen het opbrengen van schepen van neutralen naar havens van oorlogvoerenden, uitsluitend op verdenking en betoogt zij, dat het de plicht der oorlogvoerenden is den neutralen handel te beschermen.

Wijders beschuldigt de nota Groot-Brittannië, dat met het Amerikaansch koper anders is gehandeld dan met het Scandinavische. De Amerikaansche ladingen voor Italië werden vastgehouden, terwijl die van Scandinavië geenerlei last ondervonden.

De gezant van Nederland te Washington verklaarde, toen hij een copie der nota ontving, dat onze Regeering reeds tot de Engelschen dezelfde bezwaren had gericht.

Het optreden der Ver. Staten is zeker van waarde, want wel behoeft Engeland niet te vreezen voor de Amerikaansche vloot, maar er worden massa's oorlogsbenoodigdheden uit Amerika betrokken en dat zou van uit Washington kunnen worden verhinderd.

Wanneer ook Italie en Spanje eens gingen optreden in gelijken geest, zou dat zeker grooten invloed kunnen hebben.

Een correspondent van de *Daily Telegraph* te Washington maakt melding van pogingen van Duitsche zijde, om Argentinië en andere Zuid-Amerikaansche republieken te bewegen, de annexatie van België door het Duitsche Rijk te erkennen. Argentinië zou reeds hebben geweigerd en van de andere staten is eveneens een afwijzend antwoord te wachten. Een besluit dienaangaande zou genomen zijn in een conferentie van de gezanten der Zuid-Amerikaansche republieken te Washington, waar ook Bryan tegenwoordig is geweest. Daar is voorts besloten de meest strikte onzijdigheid in acht te nemen.

Er is ook een klein conflict tusschen de Ver. Staten en de Duitsche Regeering.

Duitschland deelde formeel mede aan het ministerie van Buitenlandsche Zaken, dat de Amerikaansche consuls in België aannemelijk moeten zijn voor de Duitsche militaire overheid en dat het gewenscht is, dat eenige consuls, althans voor het oogenblik, hun post verlaten.

Het schijnt, dat sommige dezer Amerikaansche consuls het Duitsche gezag in het bezette België niet willen erkennen.

De correspondent van de *New-York Times* te Washington bericht, dat de Venezolaansche regeering aan het bestuur van de Pan-Amerikaansche Unie 't voorstel heeft gedaan tot het houden van een internationale conferentie van alle neutrale staten ter herziening van de bepalingen betreffende de rechten der neutralen in tijd van oorlog.

Oorlogskroniek.

18 — Oct — De verbondenen bezetten op het Westelijk oorlogsterrein Fleurbaix, op den rechteroever van de Leye.

Heftige gevechten langs het Yserkanaal.

Op het Oostelijk oorlogsterrein slaan de Oostenrijksch-Duitsche troepen een Russichen aanval ten Westen van Warschau over Sochatschew terug. De Oostenrijkers bezetten in Galicië Stryi en het Swicadal.

De Engelsche onderzeeër E 3 in de Duitsche Baai in de Noordzee door de Duitschers in den grond geboord.

In Boekarest wordt een ministerraad gehouden, waaraan de partei leiders deelnemen. Er wordt geconstateerd, dat er geen redenen zijn Roemenië van zijn neutrale houding te doen afwijken.

19 Oct. — De verbondenen bezetten op het Westelijk oorlogsterrein de linie Givenchy-Fromelles en hernemen Armentiéres. De strijd aan de Yser duurt onverminderd voort. Een aanval op St. Dié door de Duitschers wordt afgeslagen.

De strijd in Midden-Galicië, langs de San en in Polen langs de Wechsel duurt voort.

20 Oct, — Engelsche kanonneerbooten bombardeeren de Duitsche stellingen aan de kuststreek ten N W. van Nieuwpoort. Een Engelsche torpedoboot door de Duitsche artillerie buiten gevecht gesteld.

De Japanneërs bezetten op „militaire” gronden de Marshall-, Marianen- en Carolinen-eilanden.

Het Engelsche handelsschip „Glitra” wordt 12 zeemijlen voor de Noorsche kust door een Duitschen onderzeeër tot zinken gebracht.

21 Oct. — Elf Engelsche oorlogsschepen bestoken opnieuw de Duitsche stellingen aan de kust bij Nieuwpoort. Ten Westen van Rijssel worden de verbondenen op verschillende punten teruggeworpen; tal van Engelschen worden gevangen genomen.

Op het Oostelijk oorlogsterrein wijken de Duitsche troepen bij Warschau voor een overmachtigen vijand terug. In Galicië rukken de Oostenrijkers vooruit over de Strwiaz.

De „Emden” blijkt opnieuw vijf Engelsche schepen in de Golf van Bengalen in den grond te hebben geboord, en een te hebben vermeesterd.

22 Oct. — De Duitschers dringen aan het Yserkanaal, ten Zuiden van Dixmuiden vooruit.

De Duitsche troepen blijven in Polen terugtrekken. De Oostenrijksche troepen houden nog stand en verslaan bij Swangerod twee Russische divisies. De Oostenrijksche voorhoede rukt Czernowitsch, de hoofdstad der Boekowina binnen.

De Pruisische Landdag neemt onder groote geestdrift drie oorlogsontwerpen, o. a. een oorlogsleening van anderhalf miliard mark aan.

Servische en Montenegrijnsche troepen, in Bosnië gedrongen, worden na een driedaagschen slag langs den weg Mokro-Regatica teruggeslagen.

23 Oct — De Duitsche troepen slagen er, na hardnekkigen strijd, in aan de overzijde van de Yser te geraken. Ostende wordt door de Engelsche oorlogsschepen beschoten.

De Russen trekken over de Weichsel en beginnen ook op eenige punten over de San te avanceeren.

De kruiser „Karlsruhe” blijkt in den Atlantischen Oceaan 13 Engelsche handelsvaartuigen in den grond geboord te hebben.

Het Engelsche ss. „Cormorant” loopt in de Zwarte Zee op een mijn. Ook de Oostenrijksche monitor „Temes” loopt in de Save op een mijn en zinkt.

24 Oct. — Tusschen Nieuwpoort en Dixmuiden trekken nieuwe Duitsche troepen de Yser over.

Op het Oostelijk oorlogsterrein trekken de Russen krachtig vooruit en bezetten Lowitsch, Skernewize en Rawa. Ook meer Zuidelijk beginnen de Oostenrijksche troepen terug te trekken.

De Engelsche torpedojager „Badger” boort bij de Nederlandsche kust een Duitschen onderzeeër in den grond.

Het Fransche ss. „Marie Henriette” met gewonde soldaten aan boord, zinkt bij Kaap Harfleur.

25 Oct. — Het Engelsche eskader aan de Belgische kust wordt door de Duitsche kustbatterijen verdreven. De vorderingen Zuid-Westelijk van Yperen en Westelijk van Rijssel.

Duitsche vliegtuigen werpen bommen in Warschau, waardoor talrijke personen gedood worden.

Oostelijk Bosnië tot aan den Drina geheel van Serviërs en Montenegrijnen gezuiverd; bij Ravnja en Ardenkovic veroveren de Oostenrijkers 2 vijandelijke posities en maken daarbij talrijke krijgsgevangenen.

Italië laat oorlogsschepen kruisen langs de kust van Midden-Albanië en geeft zijn voornemen te kennen troepen te Valona te landen om schending van de Albaneesche neutraliteit te voorkomen.

26 Oct. — Nieuwpoort door de Duitschers gebombardeerd.

Kolonel Maritz trekt zich op Duitsch gebied terug.

De Grieksche regeering deelt den mogendheden haar plannen mede Epirus weer te bezetten tot herstel van de orde, die door de Albaneesche benden bedreigd wordt.

27 Oct. — In Russisch Polen worden de Duitsch-Oostenrijksche troepen ook ten Zuiden van de Piliza tot wijken gebracht. De Russen zouden Lodz bezet hebben.

De Oostenrijkers dringen het Servisch gebied binnen en drijven de Serviërs uit hun stellingen in de Matsjwa.

Op de Iersche kust loopen de „Manchester Commerce” en nog een ander schip op een Duitsche mijn en vergaan.

De kruiser „Embden” blijkt een Japansch handelsschip in den grond te hebben geboord.

Het aanbod van de Cambridge-universiteit om professoren en studenten van Leuven tijdelijk gastvrijheid te verleenen, wordt van de hand gewezen.

Adriaan Laclé y Esposa

tienen el gusto de participar a sus amigos y relacionados que su hijo

Adriaan Amadéo

ha contraido esponsales con la Senorita

Hendrika Sofia Arends

3—3 *Aruba Enero 5 de 1915.*

Rudolfo M. Arends y Esposa

tienen el gusto de participar a sus amigos y relacionados que su hija

Hendrika Sofia

ha contraido esponsales con el Senor

Adriaan A. Laclé

Aruba Enero 5 de 1915.

HAVEN-NIEUWS.

VAN 30 JAN. — 13 FEB.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Maracaibo	G W Goodman	30 Jan	New-York	30 Jan.	Maracaibo
Merida	A Johanson	1 Febr.	Maracaibo	1 Febr.	La Guayra
Merida	A Johanson	3 „	La Guayra	4 „	Maracaibo
Maracaibo	G W Goodman	4 „	Maracaibo	4 „	New-York
Caracas	Furst	4 „	New-York	4 „	La Guayra
Oranje Nassau	A R Nijboer	8 „	Amsterdam	8 „	New-York
Commewijne	D Haasnoot	10 „	New-York	10 „	Amsterdam
Caraeas	Furst	10 „	La Guayra	10 „	New-York
Merida	A Johanson	10 „	Maracaibo	11 „	Maracaibo
Zulia	S S Morris	13 „	New-York	13 „	Maracaibo
Nemesis	Lindsay	24 Jan.	Galveston	?	?
Albergen	A Barends	28 „	New Orleans	2 Febr.	Maracaibo
Oneida	M Olsen	1 Febr.	Colon	1 „	Colon
Savoia	G Debarbieri	13 „	La Guayra	13 „	Génova

Schoeners.	Aankomst	van	Schoeners.	Vertrek	naar.
Frieda H	30 Jan	Maracaibo	*Abeona H*	30 Jan.	Pto Rico
Venecia V	30 „	Maracaibo	*Cinco Hermn*	29 „	Maracaibo
Amadeo V	30 „	Aruba	*Hirondelle H*	30 „	Maracaibo
Rosa Maria H	30 „	Aruba	*Pluma de Oro*	30 „	Vela de Coro
Refugio H	31 „	Aruba	*Estelle H*	31 „	Aruba
Estr del Mar V	31 „	Guanta	*Virginia H*	1 Febr.	Vela de Coro
Meda H	1 Febr.	Granada	*Refugio H*	1 „	Aruba
Estelle H	2 „	Aruba	*Rosa Maria H*	1 „	Aruba
Perla de Ozama	4 „	Sto Dom	*Honoria D*	2 „	Sto Domingo
Virginia H	4 „	Vela Coro	*Venecia V*	2 „	Maracaibo
			Alix V	2 „	Aruba
			Clicia V	2 „	Maracaibo
			Estelle H	6 „	Isl Barlov.
			Amadeo V	4 „	Aruba

Dezen morgen is het Zweedsch S. S. **AMIE** hier binnengeloopen met een lading steenkolen.